

Сонетарій "до-мінор"

Віктор Баранов

1

Зірвалося слово,
як висохлий, зайвий листок,
І хоче летіти,
віддавшись довірливо вітру.
А вітер і далі
веде свою пісню нехитру,
Почуту й почату ще там,
де пустельний пісок.
Зірвалося слово –
і світ цей од сліз не промок
І з горя не кинувся
йти по спасенну півлітру.
Кружляє листок –
я його й траєкторію витру,
Аби лиш не знати,
куди він упав і замовк.
Як звати цей час?
Листопад він, чи вже й словопад?
Іду через нього,
бреду навмання, навздогад
І знаю, що прихистку
в ньому давно вже немає.

Чи я з цілим світом,
чи й світ цей зі мною – невлад?
Та що вже вертати
й питати дороги назад...
Ген слово зірвалось –
нехай хоч воно політає.

2

Протяг долоню поклав
на розкрите плече –
Стислося серце.
Скінчилися сни про кохання.
Кліпнуло оком у шибку тонку
передрання,

Ніч перебувши у лоні
понурих печер.
Скрипнув осокір,
мов щось йому думку пече.
Скрипнув, як скрикнув,
зате не зійшов до зітхання,
Кроною вчувши утрату
свого бездогання:
Скоро із неї пишнота
на землю стече.
Вийду на ґанок,
де лащиться промінь зорі,
Ніч позіхає,
а спокій, мов пес, у дворі
Ходить нечутно
і погляд трима на воротях.
Скресне під серцем.
Тривоги нові і старі
Втихнуть, довірившись
цій незворушній порі.
Тільки ж навіщось
торкав мене холодно протяг...

З

Ніяк не звикну до жорстоких снів,
Які мене щораз ведуть на страту;
Із ночі в ніч переживаю втрату
Себе самого. І немає слів,
Хоч би й чаклунських,
із яких би сплів
Щонайміцнішу сіть своєму кату.
Таку мені присуджено розплату
За цілий міх призбраних гріхів.
Ізвідкіля ця люта ненасить
До катувань, в яких душа горить,
З якими ночі
дружбу водять вперто?
Прокинуся, а тиша аж дзвенить,
І сон іще в мені триває мить –
Настільки, щоб у нім
я встиг не вмерти.

4

В полях прочахлих оселився звук –
Ледь чутний спів
самотньої сопілки.
Він мовби кличе до своєї спілки
Всіх, перед ким
каштан упав на брук;
Усіх, кого провідав трем розлук
Гіркавим димом спаленої гілки,
Для кого дні – суцільні понеділки,
І не дається синій птах до рук.
А що ж моя знетямлена душа?
Чого тремтить, але не поспіша
В солодкий бран
бальзамового звуку?
Вона щось зна й підказує мені,
Що ми, хоч і обоє в сивині, –
Ще не рідня каштанові із бруку.